

Halina Śledzik-Kamińska

Będkowice, gm. Sobótka, woj.
wrocławskie

Informator Archeologiczny : badania 14, 139-140

1980

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

BAJTKOWO, gm. Elk
woj. suwalskie

Muzeum Okręgowe
w Suwałkach

Badania prowadził mgr Leszek Lenarczyk.
Finansowało Muzeum Okręgowe w Suwałkach.
Trzeci sezon badań, Grodzisko średniowieczne /koniec XIII w./.

Wykopy o łącznej powierzchni 45 m² zlokalizowano na dolnym majdanie grodziska oraz w miejscu domniemanego wjazdu. W pobliżu wjazdu znaleziono elementy drewnianych konstrukcji wału w postaci śladów przepalonych, ukośnie ułożonych belek. Natrafiono również na kamienne umocnienia drewnianych pionowych słupów.

Ceramika reprezentowana była w większości przez fragmenty naczyń toczonych na szybkoobrotowym kole z ornamentem linii poziomych i falistych. Zabytki metalowe są nieliczne. Znaleziono żelazny grot strzały oraz nieliczne ułamki przedmiotów żelaznych niemożliwych do identyfikacji.

Badania majdanów grodziska zostały zakończone, kontynuowane będą wykopaliska na podgrodziu.

BĘDKOWICE, gm. Sobótka
woj. wrocławskie

Wojewódzki Ośrodek
Archeologiczno-Konserwatorski
we Wrocławiu

Badania prowadziła mgr Halina Śledzik-Kamińska. Finansował WOAK. Trzeci sezon badań pod kierownictwem autorki /piąty na grodzisku/. Grodzisko wczesno-średniowieczne /VIII-IX w./.

Kontynuowano eksplorację nawarstwień wału i fosy na odcinku zachodnim oraz wału na odcinku wschodnim grodziska. W tym celu przedłużono wykop nr I w kierunku wschodnim o 30 m, zaś na odcinku zachodnim na długości 14 m.

W badanym odcinku zachodnim wydzielono dwie części wału. W części wewnętrznej zachowały się resztki konstrukcji drewnianych, które uległy spaleni. W warstwie przepalonej gliny wyeksplorowano kilka poziomów drewna. Miąższość tej warstwy ustalona na podstawie dotychczasowych odkryć wynosi 0,7 m /nie jest całkowita/, zaś szerokość 2,5-3 m. Pośród przepalonych belek drewnianych leżały pojedyncze kamienie. Z zachowanych resztek drewna można odczytać, iż wewnętrzna część wału zbudowana była w konstrukcji przekładkowej-jednokierunkowej.

Z częścią wewnętrzną nierozłącznie wiąże się część zewnętrzna - płaszcz gliniany, miąższości do 2 m, u podstawy licowany brukiem kamiennym.

Główne partie wału zostały zniwelowane. Na nieznacznym odcinku zaobserwowano ślady po rzędzie słupów pionowo wbitych, średnicy 25-30 cm, pochodzące z konstrukcji wieńczących wał. Nie tworzyły one jednak ostrokołu, lecz raczej należy się liczyć tutaj ze zwieńczeniem wzniesionym w rodzaju konstrukcji na tzw. łątkę zastępczą.

Na podstawie dotychczasowych badań ustalono, że zachodni odcinek wału sięgał około 16 m długości, wysokości jego nie można jeszcze określić ponieważ nie ukończono eksploracji nawarstwień.

Do zachodniego odcinka wału przylega fosa, obecnie prawie całkowicie zasypana. Jej szerokość wynosi około 10 m. Brzeg wzmocniony był rzędem pionowo wbitych kołków oraz wykładany faszyną. Dotychczas wypełnisko fosy wyeksplorowano na głębokość 2,2 m.

We wchodnim odcinku wału grodziska widoczne jest zakłębienie terenu. W miejscu przerwy ramiona wału nie schodzą się, a odstają od siebie. Jedno z ramion jest nawet szersze. Wykopem objęto północno-wschodnie ramię wału i część zakłębienia. Na odcinku tym wyeksplorowano dotychczas 60 cm nawarstwień. Stwierdzono, że badany odcinek wału od strony wewnętrznej, a także zakłębienie zakończone były konstrukcjami drewnianymi. Częściowo były one przepalone, łączyły się prawdopodobnie z relikami bramnymi. Do nich dochodziła droga o nawierzchni wzmocnionej kamieniami, częściowo odkryta także we wnętrzu grodu.

Zewnętrzna strona wału została zbudowana z gliny, zaś podstawa jego obłożona była warstwą kamieni. Poniżej podstawy w rowie sondażowym, metrowej szerokości, odkryto ślad po słupie średnicy 30 cm.

W nawarstwieniach wałów, a także przy fragmencie urządzenia bramnego i wjazdu odkryto materiał, na który składały się przede wszystkim skorupy naczyń wczesnośredniowiecznych, obtaczanych górami, w mniejszej ilości obtaczane całkowicie. Dotychczas nie odnaleziono innych zabytków, na podstawie których można uściślić chronologię obiektu.

Na podstawie dotychczas uzyskanych materiałów chronologię grodu określa się na VIII-XI wiek.

W toku dalszych badań pilnym zadaniem będzie wyjaśnienie obecności członu II /jak wskazuje na to hipsometria obiektu/ oraz funkcji członu I i II.

Materiały z badań znajdują się w WOAK we Wrocławiu.

Badania będą kontynuowane.

BIAŁOGARDA, gm. Wiccko
woj. śląskie

Muzeum w Lęborku